

SOLEMNITAT DE SANT PERE I SANT PAU
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
29 DE JUNY DE 2019
Ac, 12, 1-11; 2Tm 4, 6-8.17-18; Mt 16, 13-19

La litúrgia d'avui, germans i germanes estimats, destaca la condició d'iniciadors de la fe cristiana que escau a sant Pere i a sant Pau. Són ells qui van plantar l'Església i la regaren amb la seva sang (cf. cant d'entrada). Per això, també la mateixa litúrgia, ens fa demanar a Déu que concedeixi al poble cristià "de seguir sempre els ensenyaments" d'aquests dos heralds de la fe (cf. oració col·lecta).

Avui, doncs, demanem de seguir amb constància els ensenyaments de sant Pere i de sant Pau. Per això voldria recordar ara alguns dels ensenyaments més destacats que ens vénen d'aquests dos grans apòstols que celebrem avui, i que ens iniciaren en la fe cristiana. Si procurem fer-los vida, ens seran un gran enriquiment espiritual.

L'ensenyament fonamental de tots dos és sobre Jesucrist, centre de la pròpia existència. Des que van ser cridats, cadascú al seu moment, van descobrir que el rabí Jesús de Natzaret era el Crist, el Messies, *el Fill del Déu viu*. Aquell que amb la seva creu és el Salvador i l'alliberador de la humanitat, de jueus i no jueus. N'hem sentit el testimoniatge de Pere a l'evangeli que ha estat proclamat. Amb fe ferma creien que Jesús era el *Senyor*, el *Fill de Déu*, i alhora un home extraordinari que, després d'haver donat a la creu la vida per amor, viu per sempre més i és contemporani de cada ésser humà del món. La seva era una fe curulla d'amor, malgrat les seves febleses humanes. Tots dos van estimar Jesucrist per damunt de tot. Fins al punt que, arribat el moment, no van dubtar de sofrir agressions físiques i empresonaments, tal com hem escoltat a la primera i a la segona lectura, i finalment de donar cruentament la vida pel *Mestre* i *Senyor* estimat.

Hi ha, també, un altre ensenyament que ens fa bé de destacar. Jesucrist és capaç de transformar les persones per dintre. Pere era un home rude, directe, fogós, capaç d'estimar molt però també capaç de quedar frenat per la por, com en el cas de les negacions de Jesús durant la passió. Però es va anar transformant en un home asserenat, tendre, en un pastor segons el cor de Déu, enamorat indefectiblement de Jesucrist. Pau també era fogós, ple de zel per la Llei de Moisès, intransigent. Però va fer un procés que el portà a ser més humil, comprensiu de les necessitats dels altres, que el portà a deixar sorgir la tendresa del seu cor tal com es veu en molts passatges de les seves cartes; la raó és que se sentia exigit i esperonat per l'amor que Jesucrist li tenia i al qual volia correspondre generosament. L'Evangeli de Jesús, que tots dos apòstols deixaren entrar en la seva vida, els va anar transformant. I això també val per a nosaltres. Quan l'acollim amb cor obert, i malgrat els propis defectes i pecats, s'inicia un procés de creixement en la fe i en l'amor i d'evangelització del propi cor guiats per l'Esperit, que fa passar *de la impuresa, el llibertinatge, les discòrdies, les enemistats, les gelosies i les rivalitats a viure el domini d'un mateix, l'amor, el goig, la pau, la paciència, la bondat, al dolcesa*, tal com ho escriu sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 5, 16-25). I això, com diu encara als cristians de Corint, perquè *heu estat santificats en el nom de Jesucrist, el Senyor, i gràcies a l'Esperit del nostre Déu* (1C 6, 9-11).

Hi ha, encara, un tercer ensenyament que voldria destacar: l'amor de tots dos a l'Església, el poble que Déu s'ha aplegat per alliberar-lo i per fer-lo sant. Tant Pere com Pau es van trobar amb dificultats en el si de la comunitat eclesial, experimentaren

la incomprensió i els defectes dels germans. Però no se n'escandalitzaren perquè sabien que Jesús havia donat la vida per aquelles comunitats i n'havia fet la seva esposa. Sabien que, més enllà de les limitacions i les febleses, la comunitat era aplegada per l'Esperit Sant i treballaren perquè hi regnés l'amor fratern. Precisament, per preservar del mal la bona gent de la comunitat, tots dos actuaren enèrgicament contra els falsos germans, oferint-los la possibilitat d'esmena però actuant amb radicalitat fins a l'expulsió, si l'esmena no es donava. Tots dos ens ensenyen que l'Església, malgrat els pecats i les incoherències d'alguns dels seus membres, és un signe de la humanitat redimida, restaurada del seu mal i aplegada en la unitat plural de l'amor.

I, finalment, volia referir-me a un altre ensenyament. Que Jesucrist ressuscitat acompanya la vida de les persones, la vivència de les comunitats cristianes que formem l'Església i la història de la humanitat. Ho fa des de la humilitat que sembla una absència, però amb la força de la Pasqua i segons els seu pla d'amor i de salvació que de vegades ens costa d'entendre a primera vista. Pere i Pau ens ensenyen a confiar, a esperar, a treballar activament en la línia de la dinàmica del Regne, a no desesperar mai de l'amor de Déu.

Fem-nos ben bé nostres aquests ensenyaments fonamentals de sant Pere i de sant Pau. Primer: la fe en Jesucrist, Déu i home; una fe que és confiança, que és amor que sap nodrir-se del diàleg personal amb Jesucrist en la pregària.

Segon: la capacitat transformadora que té la fe en Jesucrist quan es viu en profunditat i sota l'acció de l'Esperit. Això ens dóna confiança en el nostre procés personal de treball espiritual i davant l'obra que el Senyor pot fer en els altres quan se li obren amb simplicitat de cor.

Tercer: l'Església. Es veu sacsejada per una crisi important, però el mal que poden fer els seus membres no serà mai tant fort com l'amor que Jesucrist té al seu poble i l'obra santificadora que fa en els cors humils, en tants i tants homes i dones de fe que procuren viure amb simplicitat cada dia l'Evangelí de les benaurances. L'Església és l'aplec de tots els qui creiem en Crist, i inici de la humanitat restaurada; Poble de Déu servit pel ministeri pastoral dels bisbes, successors dels apòstols, i units al successor de Pere –i en cert sentit de Pau- el bisbe de Roma, actualment el Papa Francesc.

Quart: Jesús ressuscitat fa camí amb nosaltres per les rutes de la història. Aparentment absent, és realment present per donar-nos llum i coratge per afrontar el present de manera que contribuïm a millorar el nostre món en bé de les persones. La certesa d'aquest camí amb nosaltres ens és mostrada per la presència del Crist ressuscitat en l'Eucaristia.